

Книгата на Йоил и Лаодикийската Църква на адвентистите от седмия ден - Четиридесет и шеста част

Jeff Pippenger

2026-02-12

Число четиридесет и шест

От Кесария Филипова до Кесария Маритима се представя периодът от третия до деветия час, който се разделя при шестия час. Разделението от Кесария до Кесария бе Планината на преображението. Планината на преображението съпоставя две други линии с ориентира от три стъпки, който предхожда петдесетническия неделен закон с пет дни.

На планината Бог Отец проговори за втори път. Първият път, когато проговори, бе при кръщението на Христос, а последният път — непосредствено преди кръста.

Сега душата Ми е смутена; и какво да кажа? Отче, избави Ме от този час; но заради това дойдох в този час. Отче, прослави Своето име. Тогава дойде глас от небето, който казваше: И Го прославих, и пак ще Го прославя. А народът, който стоеше наоколо и чу това, казваше, че е прегърмяло; други казваха: Ангел Му говори. Йоан 12:27–29.

Бог прославя Своето име, когато запечатва сто четиридесет и четирите хиляди и написва върху тях Своето име.

Онзи, който побеждава, ще направя стълб в храма на Моя Бог, и той вече няма да излезе вън; и ще напиша върху него името на Моя Бог и името на града на Моя Бог, новия Ерусалим, който слиза от небето от Моя Бог; и ще напиша върху него Моето ново име. Който има ухо, нека слуша какво говори Духът към църквите. Откровение 3:12, 13.

На планината на Преображението Петър, Яков и Йоан бяха единствените присъстващи ученици, както бяха и при възкресяването на дъщерята на Яир, а също и по-късно в Гетсимания. Гетсимания, подобно на това, когато Отец говори в Йоан дванадесета глава, дойде непосредствено преди кръста. Гетсимания означава „маслинена преса“, като обозначава изпитанието с маслото на девиците. Гетсимания е „кризата“, която изправя душата „лице в лице със смъртта“, и мъдрите девици издържат изпитанието, защото във второто храмово изпитание те се изправиха лице в лице с живота, както Исус поучаваше „лице в лице“ в продължение на тридесет дни.

Първият път, когато Отец проговори, беше при кръщението на Христос, а първият път, когато Той взе отделно само Петър, Яков и Йоан, беше при възкресяването на дванадесетгодишната дъщеря на Яир. Възкресението на дванадесетгодишната девица съответства на кръщението на Христос, което символизира силата на възкресението. Възкресението на дъщерята на Яир съответства на кръщението на Христос и Кесария Филипова. Гетсимания и смущението на Христос, когато Отец проговори непосредствено

преди кръста, съответстват на Кесария Маритима.

Ред по ред Петър представлява сто четиридесет и четирите хиляди, които са запечатани в Кесария Филипова, когато името на Симон, син Йонин, е променено на Петър. След като веднъж е запечатан в Панион, което е Кесария Филипова, Петър отива в шестия час на планината, където е издигнат като знаме, докато продължава, за да отговори на зова на Корнилий в Кесария Приморска. В Кесария Филипова Петър напуска лагерното събрание в Ексетър с Божия печат и с вестта на Среднощния вик, която да прогласява. Вестта за исляма, представена чрез празника на тръбите, отвежда Петър нататък към Кесария край морето. Вестта за исляма издига Петър пред погледа на света, защото Петър предварително е предсказал пророческото явяване на исляма преди празника на тръбите.

Ето, Аз ще ви изпратя пророк Илия, преди да дойде великият и страшен ден Господен; и той ще обърне сърцето на бащите към децата и сърцето на децата към бащите им, за да не дойда и да поразя земята с проклятие. Малахия 4:5, 6.

Ред след ред, Илиевата вест е вестта, която се основава върху привеждането на бащите в съгласие с техните деца. Илия беше отец Милър, който онагледява своите деца. Сто четиридесет и четирите хиляди са децата на Уилям Милър, и да се обърнат сърцата на Милър към неговите деца означава да се приведе милеритската история в съответствие с историята на Илия, както и Йоан Кръстител — с вестителя, свързан със сто четиридесет и четирите хиляди. Един елемент от съгласуването на тези четири линии е, че във всяка от изпитните истории на Илия, Йоан и Милър единствената вест на настоящата истина беше вестта, която дойде чрез вестителя.

И Илия Тесвиецът, от жителите на Галаад, каза на Ахав: Заклевам се в живота на Господа, Израилевия Бог, пред Когото стоя, че през тия години няма да има ни роса, ни дъжд, освен според моето слово. 3 Царе 17:1.

Сестра Уайт ясно заявява, че онези, които не приеха вестта на Йоан, когото Исус определи като Илия, не биха се ползвали от ученията на Исус; и също така, че онези, които отхвърлиха вестта на Милър, представена като вестта на първия ангел, не биха се ползвали от вестта на втория ангел. Съпътстващо обявяването на Илия, че дъжд ще дойде само по негова заповед, беше последното изпитание, което включваше заповедта да се избере между вестта на Илия и вестта на Ваал. Пророческият символ „докога“ съотнася Кармил на Илия със закона за неделята.

И тъй, Ахав изпрати до всички израилеви синове и събра пророците на планината Кармил. Илия се приближи до целия народ и каза: Докога ще куцате между две мнения? Ако Господ е Бог, следвайте Него; а ако Ваал, тогава следвайте него. И народът не му отговори нито дума. Тогава Илия каза на народа: Аз, само аз, останах пророк на Господа; а пророците на Ваал са четиристотин и петдесет души. Нека ни дадат, прочее, два телца; и нека те изберат за себе си едното теле, да го разсекат на късове и да го положат върху дървата, но да не подпалват огън отдолу; а аз ще приготвя другото теле, ще го положа върху дървата и няма да подпалвам огън отдолу. Тогава вие призовете

името на вашите богове, а аз ще призова името на Господа; и Богът, Който отговори с огън, Той да бъде Бог. И целият народ отговори и каза: Добре казано. 3 Царе 18:20–24.

Изпитът на Кармил беше избор между две вести. Изпитание между истинското и лъжливото пророчество, и между вестителя Илия и пророците, които седяха на трапезата на Езавел. То се отнасяше до вестителя и вестта. През 1844 г. Кармил се повтори, когато Господ доведе до изпитание, което прояви Милър като истинския пророк, а вестта на Милър — като росата и дъжда. Разграничението между истинския пророк и истинската вест, в противоположност на лъжепророка и лъжливата вест, беше представено на лагерното събрание в Ексетър чрез шатрата в Ексетър и шатрата на групата от Уотъртаун. Две скинии, представляващи истинското в противоположност на лъжливото. Разграничението, направено на Кармил и в историята на 1844 г., е отъждествено при Кесария Филипова, когато Петър е запечатан и издигнат на Планината като знаме. Той е издигнат, защото беше заявил, че неговата вест е единствената истинска вест на късния дъжд. Той беше издигнат, когато предсказанието му се изпълни.

Празникът на тръбите е третият и лакмусов изпит в сезона на Петдесетница, и преди този лакмусов изпит Петър посочва, че ислямът трябва да бъде развързан, за да отбележи началото на прогласяването на Среднощния вик. Изпълнението на пророчеството е онова, което постави разграничението между милеристите и протестантите, които представляват предишния заветен народ, който бива отминат. Сам Илия уби лъжепророците, след като бе проявено разграничението между истинното и лъжливото. Разграничението се прави при празника на тръбите, когато се изпълнява едно предсказание за исляма.

Среднощният вик в милеритската история беше предсказание, което бе поправено и след това изпълнено. То се изпълни на 22 октомври 1844 г., докато първоначалното разбиране на Милър за Среднощния вик беше годината 1843. Самюел Сноу представлява поправката на вестта и неговата вест стана известна като „истинската“ вест на Среднощния вик.

1844 година беше илюстрация на разграничението между вестта на Милър и вестта на протестантите. В процеса на изпитването протестантите бяха поразени от Милър и тогава станаха отстъпило протестантство, дъщерите на Рим, свещениците на Езавел.

Разграничението беше проявено чрез приемане или отхвърляне на пророческата вест. При Йоан и Милър пророческата вест изобличаваше лъжливата вест на предишния заветен народ, който биваше отминаван. Вестта на Илия заявяваше, че няма да има дъжд освен по неговата дума, и след три години и половина изпитът на това твърдение трябваше да стане явен.

И стана, когато Ахав видя Илия, че Ахав му каза: Ти ли си онзи, който смуцава Израил? А той отговори: Не аз смуцавам Израил, а ти и домът на баща ти, защото сте оставили заповедите на Господа и си последвал ваалимите. И тъй, прати сега и събери при мене целия Израил на планината Кармил, и четиристотин и петдесетте пророци на Ваал, и четиристотинте пророци на ашерите, които ядат от трапезата на Езавел. 3 Царе 18:17–19.

Разграничението между лъжливото и истинното — било то вестителят или вестта — бе установено в процес на изпитване, който включваше обвинения както срещу вестта, така и срещу вестителя. Илия беше онзи, когото обвиниха, че смущава Израил, защото неговата вест бе спряла дъжда. Ако в Израил бе продължило да вали, не би бил повдигнат никакъв въпрос относно Илия. Въпросът се основаваше на предсказанието на Илия и на неговото изпълнение през трите години и половина.

Когато Петър е при лакмусовия тест в Кесария Филипова, който е празникът на тръбите, а също и мястото, където ослето е отвързано, се отбелязва началото на вестта на Среднощния вик. Петър, подобно на Илия, току-що е станал свидетел на потвърждението на своето предсказание и разграничението между истинското и лъжливото е било показано така, че всички да го видят. Потвърждението на предсказанието е представено чрез празника на тръбите — който е лакмусовият тест. Предсказанието беше предобразено както от 1840, така и от 1844 година, когато едно предсказание е поправено и след това изпълнено. Поправеното предсказание на Джосая Лич даде сила на първия ангел на 11 август 1840 година, а предсказанието на Милър за 1843 година беше поправено от Сноу.

„През 1840 година едно друго забележително изпълнение на пророчество възбуди широк интерес. Две години по-рано Йосия Лич, един от водещите служители, проповядващи второто пришествие, публикува тълкуване на Откровение 9, в което предсказва падането на Османската империя. Според неговите изчисления тази сила трябваше да бъде съкрушена... на 11 август 1840 година, когато може да се очаква османската власт в Константинопол да бъде сломена. И вярвам, че ще се установи именно това.“

„Точно в определения момент Турция, чрез своите посланици, прие закрилата на съюзените сили на Европа и така се постави под контрола на християнските народи. Събитието изпълни предсказанието с пълна точност. Когато това стана известно, мнозина се убедиха в правилността на принципите на пророческо тълкуване, възприети от Милър и неговите сътрудници, и на адвентното движение бе даден чуден тласък. Хора учени и с обществено положение се присъединиха към Милър както в проповядването, така и в публикуването на неговите възгледи, и от 1840 до 1844 година делото бързо се разпростря.“ Великата борба, 334, 335.

Предсказанието на Лич беше за исляма, а предсказанието на Сноу — за затворената врата. Когато предсказанието на Лич се изпълни, методологията, която утвърди вестта, беше приета, и онези, които приеха вестта, се „съединиха“ с вестителя. И вестта, и вестителят бяха разпознати в изпълнението на предсказанието. Предсказанието на Лич беше за исляма, а предсказанието на Сноу — за затворената врата.

„Видях Божия народ радостен в очакване, виращ се за своя Господ. Но Бог бе определил да ги изпита. Ръката Му покри една грешка в изчисляването на пророческите периоди. Онези, които очакваха своя Господ, не откриха тази грешка, и най-учените мъже, които се противопоставяха на времето, също не успяха да я видят. Бог бе определил Неговият народ да преживее разочарование. Времето премина, и онези, които

с радостно очакване бяха гледали към своя Спасител, станаха скръбни и обезсърчени, докато онези, които не бяха възлюбili явяването на Исус, а бяха приели вестта от страх, се радваха, че Той не бе дошъл във времето на очакването. Тяхното изповедание не бе повлияло сърцето и очистило живота. Изтичането на времето бе добре пресметнато, за да разкрие такива сърца. Те бяха първите, които се обърнаха и започнаха да се присмиват на наскърбените, разочаровани хора, които действително обичаха явяването на своя Спасител. Видях Божията мъдрост в това, че изпитва Своя народ и му дава проникателно изпитание, за да открие онези, които биха се отдръпнали и върнали назад в часа на изпитанието.”

„Исус и цялото небесно войнство гледаха със съчувствие и любов към онези, които със сладостно очакване бяха копнели да видят Този, Когото душите им обичаха. Ангели се носеха около тях, за да ги подкрепят в часа на тяхното изпитание. Онези, които бяха пренебрегнали да приемат небесната вест, бяха оставени в тъмнина и Божият гняв се разпали против тях, защото не искаха да приемат светлината, която Той им бе изпратил от небето. Тези верни, разочаровани души, които не можеха да разберат защо техният Господ не дойде, не бяха оставени в тъмнина. Отново те бяха насочени към своите Библии, за да изследват пророческите периоди. Ръката на Господа бе отстранена от числата и грешката бе обяснена. Те видяха, че пророческите периоди достигат до 1844 г. и че същите доказателства, които бяха представили, за да покажат, че пророческите периоди завършват през 1843 г., доказваха, че те приключват през 1844 г. Светлина от Божието Слово осия тяхното положение и те откриха време на забавяне — „Ако се забави [видението], чакай го.“ В любовта си към непосредственото идване на Христос те бяха пренебрегнали забавянето на видението, което бе предвидено, за да се явят истински чакащите. Отново имаха определен момент във времето. Но видях, че мнозина от тях не можеха да се издигнат над тежкото си разочарование, за да притежават онази степен на ревност и енергия, която бе белязала вярата им през 1843 г.

„Сатана и неговите ангели възтържествуваха над тях, а онези, които не искаха да приемат вестта, поздравяваха себе си за своята далновидна преценка и мъдрост, задето не бяха приели заблудата, както я наричаха те. Те не осъзнаваха, че отхвърляха Божия съвет против самите себе си и действаха в съюз със Сатана и неговите ангели, за да смуцават Божия народ, който преживяваше изпратената от небето вест.“

„Вярващите в тази вест бяха потискани в църквите. За известно време онези, които не искаха да приемат вестта, бяха възпирани от страх да не изразят чувствата на сърцата си; но изтичането на времето разкри истинските им чувства. Те желаеха да заглушат свидетелството, което чакащите се чувстваха принудени да носят — че пророческите периоди се простираха до 1844 година. С яснота вярващите обясниха грешката си и изложиха причините, поради които очакваха своя Господ през 1844 година. Техните противници не можеха да приведат никакви доводи срещу силните основания, които бяха представени. Но гневът на църквите се разпали; те бяха решени да не слушат доказателствата и да изключат свидетелството от църквите, за да не могат и другите да го чуят. Онези, които не смееха да скрият от другите светлината, която Бог им беше дал, бяха изключени от църквите; но Исус беше с тях и те се радваха в светлината на

Неговото лице. Те бяха приготвени да приемат вестта на втория ангел.“ Ранни писания, 235–237.

Петър представлява сто четиридесет и четирите хиляди, които, подобно на Лич, представят поправено предсказание относно исляма и края на едно царство; и, подобно на Сноу, Петър също представя поправено предсказание за затворената врата. Вестта на Лич за второто горко на исляма беше външно предсказание, а затворената врата на Сноу беше вътрешно предсказание. За Сноу делото започна, когато Господ отдръпна ръката Си от числата, и тогава се видя, че същото доказателство, за което преди се смяташе, че доказва 1843 година, всъщност доказваше 22 октомври 1844 година. За Лич това беше изчисление, което, когато се изпълни, доведе ангела от Откровение 10 да застане върху земята и морето.

Фактът, че Лич преизчисли своето предсказание десет дни преди неговото изпълнение, определя делото по поправянето на предишно предсказание като изпит. Дали началото през 1840 г. и краят през 1844 г. действително са пророчески символ на едно предсказание, което е преизчислено, за да се превърне в истинския Среднощен вик? Дали алфата и омегата на милеритската история, която завърши с прогласяването на Среднощния вик, действително предобразяват пророческите характеристики на истинския Среднощен вик на сто четиридесет и четирите хиляди?

И в двата периода на прогласяването на поправеното предсказание се прояви противоборство срещу Милеритската вест, защото вестта смушаваше хората. Когато Петър застава в Кесария Филипова, възниква спор относно вестта, започнала преди Кесария Филипова, защото именно изпълнението потвърждава, че само по думата на Петър щеше да падне вестта за дъжда. Кесария Филипова е празникът на тръбите и се съгласува с това, че Христос изпраща двама ученици, представляващи втория ангел, за да отвържат ослето на исляма. Отвързването на ослето на исляма възвестява началото на вестта на Среднощния вик на лагерното събрание в Ексетър, защото Самюъл Сноу, пристигайки на кон с един ден закъснение, на 13 август, след като бе забавил идването си, вместо да пристигне в деня на откриването, отбелязва края на времето на забавянето и началото на вестта, която щеше да бъде понесена като приливна вълна, когато събранието приключи на 17-и.

Спорът в историята на милеризма, обвиненията на цар Ахав и съпротивата на заядливи юдеи, когато Христос влизаше в Ерусалим, всички посочват един спор, който достига своя завършек при празника на тръбите, когато оселът бива развързан. Развързването на осела е потвърждение на едно пророчество, което обозначава затворена врата над адвентизма в началото при Кесария Филипова и затворена врата в края на периода при Кесария Маритима. Оселът е символ на исляма от третото горко, което поражда Съединените щати, включително Нашвил, Тенеси. Проваленото предсказание за 18 юли 2020 г. сега бива постепенно поправяно, докато Господ отдръпва ръката Си и разпечатва Откровението на Исус Христос. Това разпечатване започна в пустинята през юли 2023 година.

Видението на Даниил единадесет

Празникът на тръбите представлява седмата тръба, която е третото горко, което е ислямът. Тръбата е външно предупредително послание за война, но може също да се разбира и като вътрешен призив към свято събрание. Като лакмусовия тест, който започва, когато тридесетте дни на изпитанието на втория храм приключат, това е едновременно външно и вътрешно послание. Първият основополагащ тест настъпи през пролетта на 2024 г. с външното видение за антихриста, както е представено в Даниил 11:14.

И в онези времена мнозина ще се надигнат против южния цар; също и разбойниците от твоя народ ще се възвисят, за да утвърдят видението; но ще паднат. Даниил 11:14.

Предишният стих въведе Паний, и свидетелството за Паний продължава до петнадесети стих.

Защото северният цар ще се върне и ще издигне множество, по-голямо от предишното; и след няколко години непременно ще дойде с голяма войска и с големи богатства. Даниил 11:13.

Северният цар в стихове десети до петнадесети е заместителната сила на папството, което беше представено от Роналд Рейгън в стих десети, когато стената на Желязната завеса бе премахната, както бе предобразено чрез падането на Берлинската стена на 9 ноември 1989 г. Стих шестнадесети бележи премахването на разделителната стена между църква и държава при неделния закон. Стихове единадесети и дванадесети представят украинската война, започнала през 2014 г., а стих тринадесети посочва изборите през 2024 г., когато Тръмп, осмият президент след Рейгън, който също е осмият президент, произхождащ от предишните седем президенти, „се завръща“ с по-голяма сила, защото, когато се завърне, „ще изведе множество, по-голямо от първото, и непременно ще дойде след известни години“. „Известните години“ са четирите години на Джо Байдън.

След 2024 г., в съгласие с тринадесети стих, Рим ще се намеси в пророческата история на Паниум. На 8 май 2025 г. бе избран първият папа от духовната славна земя и той избра името Лъв, което носи със себе си много значими пророчески характеристики. След това, в петнадесети стих, битката започва.

И тъй, северният цар ще дойде, ще издигне насип и ще превземе най-укрепените градове; и силите на юга няма да устоят, нито избраният му народ; нито ще има сила да се устои. Даниил 11:15.

Битката при Паниум е представена в петнадесети стих и земният звяр, представен от Доналд Тръмп, ще победи царството на юга. Царят на юга в единадесети стих започна война с Украйна, пълномощната сила на папството, която беше финансирана и подкрепяна от пълномощната сила на папството в десети стих — Съединените щати. Царят на юга щеше да бъде победоносен в битката при Рафия, но след победата прогресивното разпадане, което винаги е свързано с гибелта на едно драконово царство на юга, оставя царя на юга в изключително уязвимо положение, докато царят на севера се завръща, по-силен от всякога, и се подготвя за битката при Паниум. Русия и Путин са царят на юга, когато Съединените

щати инициираха украинската война през 2014 г. През 2022 г. започна нахлуването и кръв започна да се пролива. През 2024 г. царят на севера се завърна.

Петър е в Кесария Филипова, което е началото на прогласяването на вестта на Среднощния вик. Петър, подобно на Илия и милеритите, представени от Лич и Сноу, преди това е изложил предсказание за затворена врата и исляма. Неговото изпълнение определя разграничението между истинските и фалшивите вести на късния дъжд и истинските и фалшивите вестители. Вестта на Петър е поправената вест за Нешвил и исляма, и когато той стои в Кесария Филипова, той стои в Паниум, битката, която води към неделния закон от шестнадесети стих. Изпълнението на предсказанието на Петър определя началото на прогласяването на Среднощния вик, когато ислямът бива пуснат, което също така е, ред по ред, когато настъпва битката при Паниум.

Видението на Даниил, десета глава

Празникът на тръбите представлява седмата тръба, която е третото горко, което е ислямът. Тръбата е предупредителна вест, а също и призив към свято събрание. Тя също е лакмусовият изпит, който започва, когато завърши тридесетдневният изпит на втория храм. Първото основополагащо външно изпитателно видение за антихриста дойде през пролетта на 2024 г., а второто вътрешно изпитателно видение за Христос, както е представено в Даниил 10, дойде през 2026 г.

Тогава подигнах очите си и погледнах, и ето, един мъж, облечен в лен, чиито чресла бяха опасани с чисто злато от Уфаз. Тялото му беше като хризолит, лицето му — като блясъка на светкавица, очите му — като огнени светили, ръцете му и нозете му — по цвят като лъскава мед, а гласът на думите му — като глас на множество.

И само аз, Даниил, видях видението; а мъжете, които бяха с мене, не видяха видението; но голям трепет ги обзе, така че побягнаха да се скрият.

Затова бях оставен сам и видях това велико видение; и не остана в мене сила; защото благолепието ми се превърна в мене в тление, и не запазих никаква сила.

Но чух гласа на думите му; и когато чух гласа на думите му, изпаднах в дълбок сън с лице към земята, и лицето ми беше обърнато към земята.

И ето, една ръка се допря до мене и ме постави на коленете ми и на дланите на ръцете ми. И ми рече: Данииле, мъжо възлюбени, разбери думите, които ти говоря, и изправи се на нозете си; защото сега съм изпратен при тебе. И когато ми изговори това слово, аз се изправих, треперейки. Тогава ми рече: Не бой се, Данииле; защото от първия ден, когато насочи сърцето си да разбереш и да смириш себе си пред твоя Бог, думите ти бяха чути, и аз дойдох заради думите ти. Но князът на персийското царство ми се противеше двадесет и един дни; но ето, Михаил, един от главните князе, дойде да ми помогне; и аз останах там при персийските царе. А сега дойдох, за да ти дам да разбереш какво ще сполети твоя народ в последните дни; защото видението се отнася за още много дни. И когато ми изговори такива думи, обърнах лицето си към земята и онемях.

И ето, нещо като подобие на човешки синове се докосна до устните ми; тогава отворих устата си, проговорих и рекох на онзи, който стоеше пред мене: О, господарю мой, от видението върху мене дойдоха болките ми и не ми остана сила. Защото как може слугата на този мой господар да говори с този мой господар? понеже у мене веднага не остана сила и дъх не остана в мене.

Тогава отново дойде и се допря до мене Някой с вид като на човек и ме укрепи. И рече: О, мъжо, възлюбени премного, не бой се; мир на тебе; бъди силен, да, бъди силен. И когато ми проговори, аз се укрепих и рекох: Нека господарят ми говори, защото ти ме укрепи. Даниил 10:5–19.

Даниил на двадесет и втория ден вижда видението за небесния Първосвещеник в последните дни. Видението за Рим, което утвърждава видението, беше основополагащият и алфа-изпит на 2024 година, а видението за Христос е храмовият изпит. То произвежда отделяне на онази група, която бяга от Даниил и се укрива. Тази група се укрива под лъжи и лъжливост и поради тази причина получава силна заблуда.

Тогава Даниил е докоснат три пъти: първо от Гавриил, после от Христос, и след това трети път отново от Гавриил. В Пресветото място, когато Даниил е докоснат три пъти, той изобразява укрепване, защото започва без никаква сила, когато вижда видението, но при третото докосване накрая бива укрепен. Той е укрепен, за да разбере какво ще постигне Божия народ в последните дни. Пророческата вест за онова, което постига Божия народ в последните дни, е вестта, представена в притчата за десетте девизи.

Даниил започва без сила, защото видението за Христос като огледало го оставя без сила, но до края на трите докосвания той е укрепен, а заповедта „бъди силен, да, бъди силен“ е удвояване, което отбелязва втория ангел или второто изпитание. Второто изпитание е изпитанието на храма, при което Божият народ е укрепен да прогласи вестта на Среднощния вик, когато лагерното събрание в Ексетър приключва. Това изпитание е изпитанието на храма, при което връхният камък, който беше основният и крайъгълният камък, става чудният връхен камък на храма, като по този начин отбелязва неговото завършване. Даниил е укрепен на двадесет и втория ден, когато чрез вяра влиза в Пресвятото място. Когато прави това, Гавриил го докосва, после Христос го докосва, а след това Гавриил отново го докосва. Следователно Даниил е укрепен да прогласи вестта в Пресвятото място, където вижда Христос между двама ангели, а мястото в Пресвятото място, където Христос е в средата, е умиловитището с двата покриващи херувима, които гледат към ковчега, осветяван от светлината на Шехинната слава на Христос, седящ на Своя престол. Видението от Даниил 10 е пророчески структурирано така, че Даниил гледа славата на Христос като Шехина върху престола на умиловитището, докато двата покриващи херувима се взират в ковчега!

Преди празника на тръбите Илия заявява, че неговата вест за дъжд е единствената вест за дъжд, която е от Господа, и излага предсказание, което достига своя завършек с едно доказателство, показващо кой е или не е вестителят и коя е или не е вестта. В продължение на три години и половина преди Кармил цар Ахав търсеше Илия, защото има период на

противоборство, който предхожда Кармил. Планината Кармил е просто лакмусовият изпит, при който характерът се проявява. Същият период в милеритската история съдържа същото свидетелство, тъй като онези, които мразеха вестта, изключиха верните от църквите, а след това верните издигнаха вест, призоваваща хората да излязат от падналия някогашен заветен народ, който биваше отминаван.

Петър е при петдесетническото провъзгласяване на неделния закон, като възвестява вестта на Йоил, което означава, че Петър възвестява същата вест, когато периодът на Среднощния вик започва в края на лагерното събрание в Екзетър, което започна, когато предсказанието на Петър бе поправено, както бяха поправени и вестите на Сноу и Лич. Спорът винаги предшества изпълнението на предсказанието. Следователно спорът започва преди изпълнението на предсказанието.

Вестта, която предизвиква тревога у Ахав, Йезавел и нейните пророци, у заядливите юдеи от дните на Христос и у падналите протестанти от милеритската история, е определена от Петър като книгата на Йоил. Преди третия лакмусов тест, който е белязан от развързването на ослето, вестта на Петър е нападната от лаодикийския адвентизъм, а Петър отговаря на съпротивата, като заявява, че вестителите не са пияни, а са просто изпълнение на трите глави на Йоил. Трите глави на Йоил започват със смазващо осъждане на лаодикийския адвентизъм. Когато вестта достигне до ушите на онези, които са опиянени със спиртно питие, те ще откликнат. Те се изправиха срещу Христос, когато Той слизаше от планината по пътя Си към Ерусалим, и се изправиха срещу Него отново в Ерусалим.

Ослето е отвързано, влизането започва; придирчивите юдеи искат вестта да бъде заглушена. Исус продължава и след това спира и заплаква над последния ден от благодатното време на Адвентизма. После в Йерусалим следва друго стълкновение с юдеите, които желаят народът да престане с вестта си. Когато слънцето залезе в онзи ден, благодатното време за юдейския народ достигна още една степен. Напредването на съпротивата продължава до кръстната смърт, а то започна с пълна сила с възкресението на Лазар, което отбеляза настъпването на втория ангел и времето на забавянето.

„Витания беше толкова близо до Йерусалим, че вестта за възкресяването на Лазар скоро бе занесена в града. Чрез шпиони, които бяха станали свидетели на чудото, юдейските началници бързо се сдобиха с фактите. Незабавно бе свикано заседание на Синедриона, за да се реши какво трябва да се направи. Христос сега напълно бе разкрил Своята власт над смъртта и гроба. Това велико чудо беше върховното доказателство, предложено от Бога на хората, че Той е изпратил Своя Син в света за тяхното спасение. То беше проявление на божествена сила, достатъчно да убеди всеки ум, който се намираше под властта на разума и на просветената съвест. Мнозина, които станаха свидетели на възкресението на Лазар, бяха доведени до вяра в Исус. Но омразата на свещениците към Него се засили. Те бяха отхвърлили всички по-малки доказателства за Неговата божественост и само още повече се ожесточиха от това ново чудо. Мъртвият беше възкресен посред бял ден и пред множество свидетели. Никаква хитрост не можеше да обезсили такова доказателство. Тъкмо поради тази причина враждата на свещениците

стана още по-смъртоносна. Повече от всякога те бяха решени да сложат край на делото на Христос.“

„Садукееите, макар и да не бяха благосклонни към Христос, не бяха изпитвали към Него такава злоба, каквато изпитваха фарисеите. Тяхната омраза не беше тъй ожесточена. Но сега те бяха напълно разтревожени. Те не вярваха във възкресението на мъртвите. Като привеждаха тъй наречената наука, те бяха разсъждавали, че е невъзможно мъртво тяло да бъде върнато към живот. Но с няколко думи от страна на Христос тяхната теория бе срината. Бе им показано, че не познават нито Писанията, нито Божията сила. Те не виждаха никаква възможност да премахнат впечатлението, което чудото бе направило върху народа. Как можеха хората да бъдат отвърнати от Онзи, Който бе надделял, за да отнеме на гроба неговите мъртъвци? Бяха разпространявани лъжливи известия, но чудото не можеше да бъде отречено и те не знаеха как да противодействат на въздействието му. Дотогава садукееите не бяха насърчавали плана за умъртвяването на Христос. Но след възкресението на Лазар решиха, че само чрез Неговата смърт могат да бъдат спрени Неговите безстрашни изобличения срещу тях.“ Копнежът на вековете, 537.

Смъртта на Лазар бележеше началото на четирите дни, през които Исус се забави. Неговата смърт представляваше идването на втория ангел, което бележи началото на времето на забавянето. Неговото възкресение бележи възкресението на двамата свидетели на 31 декември 2023 г., двадесет и две години след 11 септември. Неговото възкресение бележи възкресението на мъртвите сухи кости на Езекил. Неговото възкресение беше предобразено чрез сътворението на Адам, което се състоеше в съединяването на човечеството, представено от пръстта, с Божествеността, представена от дъха на живота.

„Свещениците и юдейските началници мразеха Исус; но множествата се стичаха, за да слушат Неговите думи на мъдрост и да бъдат свидетели на Неговите могъщи дела. Народът бе дълбоко развълнуван и с най-голям интерес тревожно следваше Исус, за да чуе наставленията на този дивен Учител. Мнозина от началниците повярваха в Него, но не смееха да изповядат вярата си, за да не бъдат отлъчени от синагогата. Свещениците и старейшините решиха, че трябва да се направи нещо, за да се отклони вниманието на народа от Исус. Те се бояха, че всички ще повярват в Него. Не виждаха никаква сигурност за себе си. Трябваше или да изгубят положението си, или да предадат Исус на смърт. А след като Го умъртвяха, пак щяха да останат живи паметници на Неговата сила. Исус бе възкресил Лазар от мъртвите и те се бояха, че ако убият Исус, Лазар ще свидетелства за Неговата могъща сила. Народът се стичаше да види този, който бе възкресен от мъртвите, и началниците решиха да убият и Лазар и да потушат вълнението. Тогава щяха отново да насочат народа към човешките предания и учения, към даването на десетък от джоджен и седефче, и пак да имат влияние над него. Те се съгласиха да заловят Исус, когато е сам; защото, ако се опитаха да Го хванат сред тълпата, когато умовете на народа бяха изцяло насочени към Него, щяха да бъдат убити с камъни.“ Ранни писания, 165.

На 18 юли 2020 г. двамата свидетели от Откровението бяха убити и настъпиха вторият ангел и времето на забавяне. На 31 декември 2023 г. започна двустепенният процес на

възкресение. Първата стъпка беше основата; втората стъпка беше издигането на храма върху основата. Лаодикийската църква на адвентистите от седмия ден мразеше вестта от времето, когато тя се роди през 1989 г., и все още я мрази. Сега, когато омразните за тях свидетели, които те мислеха за мъртви, отново са живи, те ще мразят вестта още повече. Те ще спорят относно предсказанието за 18 юли 2020 г. с такава злост, каквато юдеите имаха към възкресението на Лазар. В историята на изпитанието на храма Петър ще отговори на техните погрешни обвинения, като посочи книгата на Йоил като отговор на всичките им лъжи.

Ще продължим това изследване в следващата статия.